

»V tem trenutku sem predvsem vesel, lepšega darila za rojstni dan (pospešeno sta šahirala prav na Carlsenov rojstni dan – op. a.) si nisem mogel podariti. Ni bilo vse najlepše, a najpomembnejša je končna zmaga. Sedaj pa spat!« je po dvoboju povedal presrečni zmagovalec.

Magnus Carlsen – prvak z veliko začetnico

Islanci so leta 2004 organizirali hitropotezni turnir, na katerega so povabili številne zvezdnike, med njimi tudi nekdanja svetovna prvaka Anatolija Karpova in Garija Kasparova. Med udeleženci je bil tudi 13-letni fantič z Norveškega, Magnus Carlsen, za katerega se je šušljalo, da je precej nadarjen. Ko je deček najprej premagal Karpova, nato pa še remiziral s Kasparovom, je bil šahovski svet osupel. Karpov je kar pobegnil s prizorišča, Kasparov pa je s kislim obrazom zabrundal nekaj pohval. In si fantiča dobro zapomnil.

Magnus je odraščal v povsem nešahovskem okolju in že kot otrok kazal neverjetno nadarjenost za miselne igre. Kot dvoletnik je reševal sestavljanke za desetletnike, kmalu zatem je sestavljal neverjetne konstrukcije iz kock. S petimi leti so mu pokazali šah. In vse drugo je bilo v hipu pozabljeno ...

Prva leta je v glavnem šahiral sam in v krogu družine (oče je soliden amaterski igravec, sestra še nekoliko boljša). Ko se je pojavil na prvih uradnih turnirjih mladih, so ga Norve-

žani takoj vključili v skupino nadarjenih, takrat jo je vodil njihov zvezdnik Simon Agdestein (hkrati šahovski in nogometni reprezentant!). Prvi trener je Magnusa okužil tudi z nogometom, ki je danes nepogrešljiv del njegovih šahovskih priprav, je pa aktiven tudi kot strasten navijač madridskega belega baleta.

Po Islandiji se ga ni dalo več ustaviti. Z zaporednimi zmagami je že

Prvak z veliko začetnico - Magnus Carlsen.

istega leta postal velemojster, sledili so pozivi na največje turnirje in kmalu že tudi prve zmage. Leta 2009 je imenitno potezo povlekel Norveški olimpijski komite, ki je Kasparovu ponudil odprti ček za treninge z Magnusom. Ne vemo, kakšno številko je Kasparov napisal na tisti ček, je pa jasno, da je v nekaj mesecih intenzivnega dela Carlsena ogromno naučil. Po nekaj senzacionalnih uspehih se je konec leta 2009 zavihtel na prvo mesto rejtniškega seznama, na katerem prepričljivo sedi še danes.

Magnus Carlsen se je rodil 30. novembra leta 1990 v majhnem norveškem mestecu Tønsberg. Svetovni šahovski prvak je postal leta 2013, naslov je drugič ubranil konec prejšnjega leta, prav na svoj 26. rojstni dan in bo prvak še najmanj dve leti. Od 1. januarja 2010 je nenehno tudi številka ena na svetovni jakostni lestvici. S svojimi predstavami in premočjo, ki jo v tem desetletju kaže, si je prislužil vzdevek šahovski Mozart.

Carlsen je podrl vse mogoče rekorde: najvišji rejting v zgodovini (2882 točke), je večkratni dobitnik šahovskega oskarja in že nekajkrat izbran za najboljšega športnika v domovini. Neporočen, s prepoznanim delnim avtizmom in večinoma vegetarijanec. Njegov vzornik je oče, sam pa se najbolj veselil tekem madridskega Reala, čigar strastni navijač je.

Vse drugo so rekordi, ki so padali eden za drugim. Magnus je v zadnjih nekaj letih zgodba zase in edina stalnica v svetovnem vrhu. Konkurenti zablestijo le od časa do časa, nato znova poniknejo v sredino ali celo na dno razpredelnic. Pri Magnusu je senzacija že, če turnirja ne osvoji, nižje od drugega mesta pa ga tako ali tako ne najdemo. Svoje uspehe dosega igraje, študira le, kolikor je treba, vmes pa najde čas za številne imenitne reči, s katerim večja priljubljenost šaha po svetu (moda, film, srečanja s poslovneži, politiki ...).

Novembra 2013 se je tudi uradno zavihtel na svetovni prestol, potem ko je sredi Indije razlastil Visvana-

tana Ananda. Scenarij je ponovil še leto pozneje v Sočiju, novembra ga je v New Yorku čakala druga obramba. Vrstnik Sergej Karjakin iz Rusije je bil na papirju izzivalec po meri. Novinarji so iskali politične podtone, želeli obuditi stare zgodbe iz časov hladne vojne, ki sta jih za šahovnico daljnega leta 1972 tako čudovito odigrala Boris Spasski in Bobby Fischer. Rusija proti Zahodu, genialni posamezniki proti dobro organiziranemu državnemu sistemu ... A je vse skupaj nekako zvozeno. Carlsen vendarle ni Američan, tudi komunizem je v Rusiji bolj ali manj zaprta knjiga.

Tudi zato je bil dvoboj predvsem športni dogodek. Kljub napovedim, da je Carlsen jasni favorit - stavnice so mu dajale več kot 80 odstotkov možnosti za zmago, rejtinška matematika pa 65-odstotne - je bilo vse postavljeno na glavo, je dogodku draž dajalo dejstvo, da je bil Magnus povsem iz forme. Kakovost igre je bila obupna - Karjakin, sicer dobro pripravljen, je bil povsem prestrašen in je tako tudi igral. Carlsen se je s težkimi mukami izvlekel v podaljške v pospešeni igri, tam pa se je končno zbral in pokazal svoj pravi jaz. Dvoboje je zaključil z najlepšo potezo v vsem dvoboju, veličastno žrtvijo dame in matom v naslednji potezi.

Kralj je preživel. Tudi v obupni podobi, kot ga nismo vajeni, je naslov ubranil. Za vsaj naslednji dve leti. In prav je tako, tudi ko gledamo le polovičnega Magnusa, je v tem trenutku še vedno najboljši.

